

A 22-es ünnepe

Ma, 2017. március 23-án többszörös az ünnep. Sokan és sokszor elmondták és elmondják a napokban: tizenegy év után visszatért, visszaérkezett Bácsfeketehegyre

a Találkozó. A településnek, a művelődési egyesületnek, a helyi akaratnak az eredménye nem más, mint hogy összehozza a színházi szakmát, az öntevékeny színjátszókat, a lelkesedésük semmivel sem helyettesíthető varázsát, közösségünk munkájához és tenni akarásához méltányos és méltó körülményeket megteremtő személyeket, tisztségviselőket, lelkeseket, lelkipásztorokat, oktatókat, a szó minden értelmében vett tanítókat... és természetesen a település apraját-nagyját, hál' Istennek önérzetes lakosságát, a meggy szerelmeseit. A két

hosszú hétvégés rendezvény megnyitóján örülünk egymásnak. Beszélgetünk, beszélgetnek. Mi másról, mint a színházról, társulatokról, színészetéről, a művészet erkölcséről, de biztos szóba kerülnek a napi kihívások, ünnepek, évfordulók, jubileumok, az egymás mellett való kiállítás, magartartás, tisztánlátás, erő, életképességünk, épülésünk... emléktöredékek is felbukkannak, sok csodálatos, csodálatra méltó személy kerül szóba („Jó volna visszahívni”)...

Ilyen csodálatos személy sokunk számára Faragó Árpád. Felemelő érzés, hogy ma itt van köztünk. Ünnep! Ünnep ez is! Hisz tudjuk, végtelen ritka, hogy ki tud mozdulni, hogy kezet foghatunk vele, megölelhetjük, láthatjuk sugárzó tekintetét, s ha nyitva szívünk, érthetjük, meghallhatjuk aggódó és törődő szavait az együvé tartozásról, a nemzetfáltásról, a tenni akarásról, az elszigeteltség érzését felülíró gondoskodás fontosságáról.

Hogy egyetlen pillanatra sem feledjünk figyelni, összegezni, elemezni, felemelni szavunkat, ha kell, azonnal reagálni, még akkor is, ha aprónak tűnik a probléma. Ez ment meg ma is minket. S hihetünk Faragó Árpád bácsinak, hisz úgy ismeri színjátszó közösségeink múltját, munkáját, életét, összefonódásait, történelmét, rendezők, színészek, a színházi világ

megannyi szereplőjének életét és mikrotörténeteit, szórványtelepüléseink léhelyzetét, mint szülőfalujának, Hercegszöllősnek legrejtettebb zugait. Jékely Zoltán *A marosszentimrei templomban* című versét idézve így fogalmaz: „Egy parányi közösség töretlen hite (Tízen vagyunk: ez a gyülekezet, / a tizenegyedik maga a pap, / de énekelünk mi százak helyett...), önmegtartó ereje fogalmazódik meg a sorokban.”

Silling István figyelmeztetőleg pedig így fogalmaz egy helyütt: „bennünk rejtetik csendben megbújva, avagy harsányan hivalkodva a maradás és a megmaradás sokféle indoka és magyarázata; a **mienk**, az **enyém** ősi tudata, az eleinktől ránk hagyományozódott jussunk, mellyel úgy kellene sáfárkodnunk, mintha mi is csak kölcsönkaptunk volna unokáinktól minden népdalt, néptáncot, ünnepi szokást, temetési virrasztót, esti imádságot, s ők ezt majd maradéktalanul visszakérhetik. Vajon el tudunk-e számolni a változó világ mozgó-rengő társadalmi állapotai közepette mindazzal, amit őseink évszázadokon át alkottak gyarapítottak?”

Ennek a töretlen hitnek és önmegtartó erőnek, a jól sáfárkodásnak is az ünnepe a ma. Mindemellett az, hogy az idén az adai, a magyarcsernyei, a magyarokanizsai, torontálvásárhelyi, kisoroszi, péterrévei, muzsliai, nemesmiliticsi, bezdáni társulatok nem tudnak részt venni a Találkozón, ne ijesszen meg minket. Sokuk egészségügyi gondok miatt, többen nem készültek el még előadásukkal (az elhúzó téli miatt később kezdheték csak el a próbafolyamatot), de anyagi gondok is jelentkeztek. Ugyanakkor felelősségünk van abban, hogy ott legyünk premierjeiken vagy valamely vendégszereplésükkor. Ott kell lenni! Minél több alkalommal. Mindezek mellett reméljük, hogy a csoportok művészeti vezetői, tagjai meghívásunknak eleget tudnak tenni: hogy ma vagy a Találkozó valamely napján részesei lesznek mégis az ideai seregszemlének.

A Soma Színtársulatot is ünnepeljük ma. Hogy idén is van prömierjük. Nem is akármilyen, hisz nem is akármiből faragták őket. Aztán ott van az az örökérvényű igazság, hogy hát amilyen a csoport, olyan rendező jár ki neki.©

Kezdődjék hát a Vajdasági Magyar Magyar Amatőr Színjátszók XXII. Találkozója! Köszöntsük együtt a házigazdákat és természetesen az elkövetkező napokban Bácsfeketehegyre látogató 16 társulatot!

Sutus Áron
Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség,
2017 márciusa

A találkozó köszöntése

A Vajdasági Magyar Színjátszók Találkozóját az idei évben 22. alkalommal szervezi meg a színjátszó mozgalom. A szemle – amiként a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség legtöbb rendezvénye – vándor jellegű: egyik színházteremből költözik a másik színházterembe, de mindenhol otthonára talál.

Idén, 2006-ot követően ismét a bácsfeketehelyi magyar közösségünk, a Feketics Művelődési Egyesület a színjátszók e nemes versengésének házigazdája. A színjátszás, de a közösség megszervezésében is olyan múltat, tapasztalatot és örökséget magáénak tudó, és mindenkor megújulni képes magyar közösségbe és térbe érkezik tehát a Találkozó, ahol a versmondás, az anyanyelvápolás, a drámapedagógia, a színjátszás, a néptanítói munka, a konok kun kitarítás, a lelkes hitvallás, a tambura- és a pacsirtaszó összessége jellemzi a magyarságot. Ennek a megújulásnak és összefogásnak a jegyében, a megmaradásunkért való szolgálat és a közösen vívott harc értelmének bizakodó hitében szervezzük meg a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet szakmai partnersége mellett két hosszú hétvégén, 2017. március 23–26. és március 29. – április 1. között színjátszóink ünnepét, huszonkettedik találkozóját.

A Magyar Nemzeti Tanács országos jelentőségű kiemelt rendezvényére idén 12 településről 17 színjátszó csoport érkezik: közel 350 amatőr színjátszó, rendező, díszlet- és jelmeztervező, zenei és techni-

kai munkatárs. A szemle tehát a vajdasági magyar közösség egyik legfontosabb, az önművelő magyar közösséget nagy számban megmozgató rendezvénye, amely 8 játéknapon át prezentálja színjátszóink teljesítményét. A Művészeti Bizottság pedig – amelynek tagjai idén Kovács Frigyes Jászai Mari-díjas színész-rendező, Magyar Attila, az Újvidéki Színház Erzsébet-díjas színművésze, a Tanyaszínház vezetője és Táborosi Margaréta, aaz Újvidéki Színművészeti Akadémia segédtanára, rendező, koreográfus – értékeli, és végül díjazza is a látott produkciókat.

A bácsfeketehelyi Soma Színtársulat múltját megidéző kiállításal készültünk. A megnyitó ünnepséget a Soma Színtársulat előadása követi. A csoport Zágon István, Nóti Károly és Eisemann Mihály örök érvényű vígjátékát, a *Hyppolit, a lakájt* mutatja be Hajvert Ákos rendezésében.

A szemlére való felkészülés során felújítottuk a színháztermet, és így, reményeink szerint, méltó körülményt tudtunk teremteni a rendezvénynek.

A Feketics Művelődési Egyesület és Bácsfeketehely település nevében őszintén kívánjuk, hogy érezzék jól magukat nálunk, és legyen erőnk a vajdasági magyar művelődési életet közösen fejleszteni.

Sárközi István
Bácsfeketehely,
2017. március 20.

2017. március 23., csütörtök

Hyppolit Bácsfeketehelyen

Két év szünet után új színdarabbal készül a bácsfeketehelyi Soma Színtársulat

Lakatos János interjújának részletei

Bácsfeketehelyen nagy hagyománya van a színjátszásnak, az elmúlt két évben azonban szünetet tartott a Soma Színtársulat, amely a Feketics Művelődési Egyesület keretében működik. Az idén viszont Bácsfeketehelyen tartják a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját, s ez jó apropó volt a társulat újraélesztéséhez. Az idősekhez fiatalok

is társultak, mondta Hajvert Ákos, az új színdarab rendezője.

– A csapatnak van egy magja, amely már 20 éve is hasonló felállásban játszott. Ők a bácsfeketehelyi színészek nagy öregjei, és hozzájuk csatlakozott egy fiatalabb gárda.

– Melyik darabra esett a választásuk?

– A *Hyppolit, a lakájt* készítettük. Mindenképp szerettem volna valamilyen zenés darabot, mert Bácsfeketehelyen már nagyon régen volt ilyen.

– Nagy kihívás volt egy zenés-táncos darab elkészítése?

– Nagyon nagy kihívás volt, hiszen még nem csináltam többfelvonásos darabot, és énekes-zenés darabon sem dolgoztam. Nagyon izgatott vagyok, és nagyon izgalmas az egész próbafolyamat. Az előadás 2 órás, az első felvonás 75-80 perc, a második pedig 30-35. Lehetne háromfelvonásos is, de attól félek, hogy akkor hazamennének az emberek. Reméljük, hogy fenn tudjuk tartani a nézők figyelmét, hogy ne vessenek és biztassanak bennünket. Szeretnénk egy nagyon jó estét ajándékozni ezzel a „merénylettel”.

– Ki mindenki segítette az előadás létrejöttét?

– Nagyon sok segítséget kaptunk, hiszen a lehetőségekhez mérten korabeli bútorokat kellett

beszerezni, a szöveg egy része ugyanis kötődik hozzájuk. Be kellett pl. szereznünk egy trmót, amiről fogalmunk sem volt, hogy micsoda. Kellott egy régi rádió is, szerencsénkre egy helybeli nagylelkűen felajánlott egy rádiós szekrényt. A darab lényege, hogy úgazdagék átköltöznek a Rózsadombra, és úgy szeretnének élni, főként az asszony, mint a grófok. Ezért alkalmaz egy lakájt, aki megtanítja őket előkelően élni. A lakáj átrendezi azt a teret, amiben elindul az előadás, és ezt a teret nekünk is át kell rendeznünk. Meg kellett oldanunk, hogy az ízléstelenségbe hajló képből valamiféle ízléses, előkelő színpadképet kapjunk. Ehhez kellett egy olyan új háttér, amit nem tudtunk volna megoldani, ha nem áll mögénk az anyaintézményünk, a Feketics Művelődési Egyesület. Az előadás olyan dolgairól, amiért fizetnünk kell, arról ugyancsak a művelődési egyesület gondoskodott. Nagyon nagy hála a zenészeinknek, akik végigkísérik a próbákat, ők: Burai Károly, Szakács Zoltán és Gál József. Török Noémi korrepetálta a színészeket, hiszen ő az újvidéki Művészeti Akadémián tanul éneket. Kerekes Mónika fodrász itt lesz, és a főpróba hetén mindennap megcsinálja a frizurákat. Simonyi Tamás a technikusunk, Szarka Zsóka pedig abban segített, hogy megszülessenek a képek a falon. Szukola Béla nemcsak játszik az előadásban, hanem technikailag is rengeteg dolgot megoldott, Tóth Vera pedig ugyancsak játszik, és a koreográfiát is ő készítette. Ez a darab óriási összefogással született, ezért meg kell említenem Szabó Lászlót, Fehér Etelkát, Kormos Irént, Kovács Józsefet, Hodik Annabellát, Kőműves Csabát, az egyetlen kishegyesi tagunkat, Ádor Konrádot és Dávid Donát.

Megjelent a Magyar Szóban 2017. március 21-én

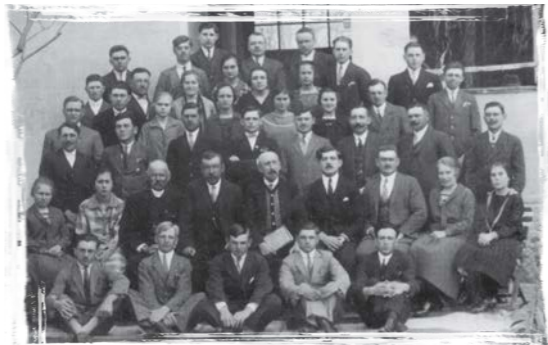

2017. március 23., csütörtök

Bácsfeketehegy kutúrtevékenysége, élmények dióhéjban

1. rész

A magyar kutúra jugoszlávai munkásai között érdemes hely illeti meg a feketicsi magyarság egykori és mai vezetőit, műkedvelőit, akik jóban-rosszban mindenkor egyforma lelkesedéssel dolgoztak fajtájuk kultúrájának előbbrevitelén és anyanyelvük megőrzésén. Elsősorban a műkedvelő előadások szolgálták ezt a célt, sok-sok eredménnyel, örömmel.

Bácsfeketehegy, Feketitsch, Feketici a 30-as évektől rangos hely volt a műkedvelők, színjátszók számára. Olyan lelki, szellemi nagyság, egyéniség támogatta, segítette a színjátszókat, mint Ágoston Sándor református püspök. A püspök úr alapítója és díszelőnöke volt a Református Keresztyén Dalárdának és a Magyar Olvasókörnek. Az amatőr színjátszás fontos hordozói voltak Ágoston Sándor püspökön kívül felesége is, valamint Takács Ferenc tanító, Német Mihály és Lángh Zoltán püspöki titkár is. A színjátszók a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesületben is jelentős eredményt értek el. Rendhagyó sikere volt az 1936. évi jubileumi előadásnak, melyet Lángh Zoltán írt meg hét képben és Ágoston Sándorné állított színpadra.

Feketics gazdasági és kulturális élete a második világháború után gyökeresen megváltozott.

1945/46-ban Kántor László és Jankovics István zenész és énektanítók napszámiban tanították a szövetkezeti tagok gyerekeit zenélni meg énekelni. Kifizetődő volt ez számukra, hiszen másfél normát írt be a brigádéros részükre, mivel a zenetanítás szakmunkának minősült. Hasznosabb volt, mint másfél napig kapálni, kubikolni. A nyomorúságos években a szülők úgy gondolták, ha gyerekük zenét tanul, egy darab kenyeret adnak a kezébe. Jobb, mintha kubikolnának. Kántor Laci bácsi 30, míg Jankovics Pista bácsi 25 gyereket is tanított. Ezekből öt vitte sikerre az elsajátítást, a többi alkalomadtán rész vett az amatőr színdarabokban, mint kísérezzenész. A könyvtár újrászervezésekor 1946-ban fizetett alkalmazott volt Kántor László, majd 1950-től Papp Imre. Csupán 367 könyvvel rendelkezett a könyvtár, olvasókör. A háborút követően a Petőfi Sándor Magyar Kultúrkör és az Ifjúsági Otthon, később „Nikola Đurković” szerb kultúregyesület működött.

A mai piactéren levő épület szolgált helyiségül a magyar műkedvelőknek. 1953-ban nagy javítások, újítások után végre otthonukban próbálhattak, bemutathatták színdarabjaikat, dalokat, előadásokat, vasárnapi teadélutánokat, táncmulatságokat tarthattak. A Petőfi kultúrkör 1957-ig működött, ekkor megrekedt tevékenysége. A kultúrkör a szövetkezeti otthonban (azaz a színházban) mutatta be nagyobb, komolyabb darabjait. Ebben az évben viszont

2017. március 23., csütörtök

át kellett adni az épületet az Antilop cipőüzemnek. 1958-ban „Testvériség-Egység” nevet veszi fel a magyar és szerb kultúregyesület. A helyi orvosi rendelő kiköltözik a mai művelődési egyesület épületéből, és így a kétnyelvű kultúregyesületnek adják azt. A szerb nyelvű tevékenység mindjobban hanyatlak, így marad a magyar nyelvű szórakozás-szórakoztatás, amit a könyvtáros vesz át, lelkesedéssel. Vidéki fellépőket hozatnak Szabadkáról, Topolyáról. Ez nem nagyon tetszett a régi, valamint a korábbi műkedvelőknek. A 60-as évek elején a szereplők, Vajda Pista bácsi, Halasi Mária, Uborny Jóska bácsi, Tarkó Pista, Kelemen László, Balog László... közönség elé lépnek Kántor Laci bácsi keze alatt. Nagyszerű előadásaik a *Zsindelyezik a kaszárnya tetejét, Mit susog a fehér akác, Mézeskalács*. Az előadásokat Feketicsen kívül Újvidéken, Temerinben, Óbecsén, Kúlán, Pacséron, Bácskossuthfalván, sőt a baranyai Bezdánban is bemutatták.

2017. március 23., csütörtök

Sajnos, de való, hogy a 60-as évek vége felé teljesen megszűnt az amatőrtevékenység falunkban. Így a magyarországi hivatásos színészek szórakoztatták közönségünket, mint például Honti Hanna, Bilicsi Tivadar, Sárdi János, Kabos Gyula, Rátonyi Róbert... és mindez a könyvtár szervezésében. Ebben az időben a könyvtár a Tűzoltóegyesület kötelékébe tartozott. Klubot alakítottak, hogy minél több vendég jöjjön be, ne pedig a kocsmába. Ez sikerült is, a kezdeményezés jövedelmező volt. Az épület részben adaptálva lett. Így megleli helyét a kultúra, könyvtár, tűzoltóság. Táncmulatságot, irodalmi esteket, kártyapartikat szerveznek igen ritkán.

Pangás következett egészen 1973-ig. Akkor ugyanis néhány dalárdás amatőr szinten készítette elő a *Párizsi vendég* című daljátékot. Ezt idehaza, Topolyán, Kishegyesen, Bácskossuthfalván, Pacséron és Óbecsén mutatták be.

Amikor 1973-ban a *Párizsi vendég* nyolc lelkes fiatal amatőr színjátszója visszatért az ajándékkirándulásról, úgy gondolták, hogy őszre újból folytatják az amatőr színjátszást. Sajnos nem így lett, mert a továbbtanulás meg a katonaság közbeszólt.

Folytatjuk...

id. Szabó László

Ma a Találkozó színpadán

Lássuk, mivel kápráztatnak el a házigazdák!

Mindenki tudja, hogy a feketicsi szármának, na meg a feketicsi meggynek nincs párja a világon. De vajon a feketicsi színjátszásnak? Ma ez is kiderül! A közönség már izgatottan várja, a zsűri majd bírálja. Ma belecsapunk a húrok pengetésibe. Ki-ki a sajátjába: remélhetőleg esztéknént egy-két tamburahúr is elszakad majd, a színjátások pedig rendeltetésének megfelelően, nem kímélve veszik igénybe a felújított színháztermet.

Március 23., csütörtök, 18.30 óra, színházterem

Soma Színtársulat, Bácsfeketehegy

A Soma Színtársulat 1994 novemberében alakult. A következő évben már színre vittek egy egyfelvonásos előadást. 1996-ban részt vettek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozásán. Két év kihagyás mellett folyamatosan részt vesznek a szemlén. Több tömeges, nagyszereplős előadást készítettek. 2008-ban fesztiváldíjat kaptak a *Lúdas Matyi* című népszínmű előadásáért, ezen kívül több kiemelkedő díjat is magukénak tudhatnak (közönségdíj, legszebb színpadi beszédért járó díj és egyéb színészdíjak). Büszkék volt rendezőikre: Ferenci Jenő színművészre, Merkva Péterre, Tóth H. Verára. A társulat mottója: Szórakozni és szórakoztatni.

A társulat eddigi díjai:

- 1998 – a Szántó Róbert-díjat Kovács Károly érdemelte ki, valamint a csoport Bambach Róbert-díjban részesült a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásukért, Tömörkény *Barlanglakók*jáért Merkva Péter rendezésében.
- 2000 – Garay Béla-díjban részesült Merkva Péter a legjobb hagyományos rendezésért.
- 2006 – Szántó Róbert-díjat érdemelt ki a csoport (Valentin Katajev: *Tévedések napja*), valamint Szabó László Nagy István-díjat, a legjobb férfi mellékszereplő díját nyerte el.
- 2007 – A legjobb férfi mellékszereplőnek járó Nagy István-díjban Szabó László részesült (Milan Grgić: *Ébredj fel Katám!*), a csoport ebben az évben a Közönségdíjat is hazavihette.
- 2008 – Garay Béla-díj a legjobb hagyományos rendezésért Merkva Péternek, valamint Bambach Róbert-díj járt a Soma Színtársulatnak Fazekas Mihály *Lúdas Matyjáért*.

A bácsfeketehgyi Soma Színtársulat bemutatja:

Zágon István – Nóti Károly – Eisemann Mihály:

Hyppolit, a lakáj (120')

vígjáték

Szereplők:

Hyppolit – Szukola Béla

Schneider Mátyás – Szabó László

Aranka, a felesége – Fehér Etelka

Terka, a lányuk – Hodik Annabella

Nagy András – Kőműves Csaba

Makáts, főtanácsos – Tóth H. Vera

Makáts Csaba – Ádor Konrád

Mimi, lokáltáncosnő – Dávid Donna

Julcsa – Kormos Irén

Tóbiás – Kovács József

Zenekar:

Gál József – hegedű

Szakács Zoltán – szintetizátor

Burai Károly – zongora

Török Noémi – ének

Rendezte: Hajvert Ákos

Ügyelő: Tokics Etelka

Súgó: Szukola Szilvia

Koreográfia: Tóth H. Vera

Zenekarvezető: Szakács Zoltán

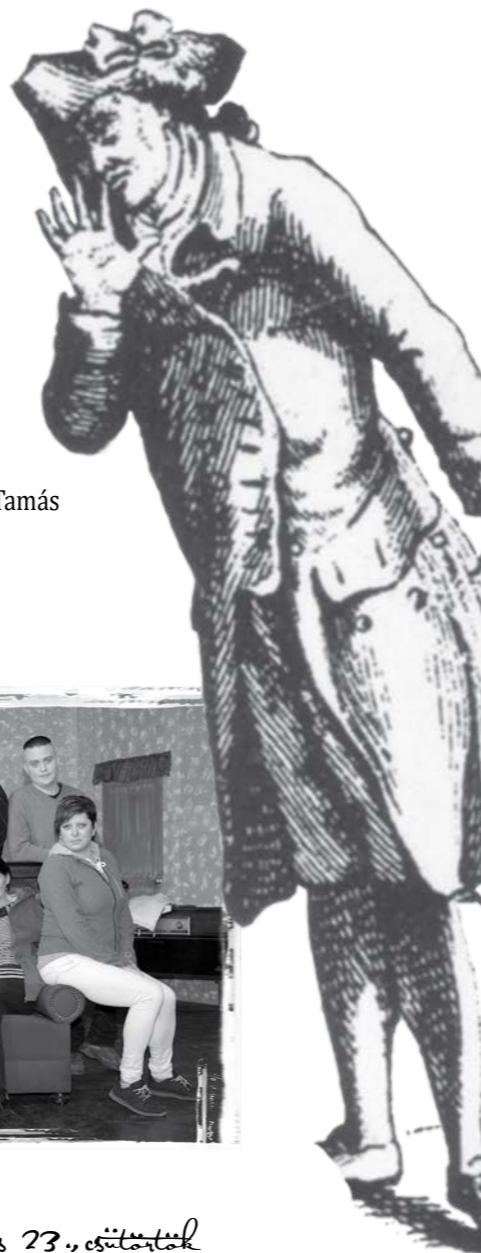
Korrepetitor: Török Noémi

Világosító, hangosító: Simonyi Tamás

Fotók: Szarka Zsófia

Plakát: Pál Anikó

Producer: Sárközi István

2017. március 23., csütörtök

Repertoár-böngésző

A bácsfeketehgyi Soma Színtársulat színre vitt darabjairól

A műkedvelő színjátszás meglepően hosszúszerűl tekint vissza Bácsfeketehgyen. Mivel a két világháború között a jugoszláv hatóságok nem engedélyezték a magyar nyelvű hivatásos színházak működését az országban, számos településen erőre kapott az amatőrszínházi mozgalom. Az 1940-ben Szabadkán megjelent, s az 1919-től 1940-ig tartó időszakot feldolgozó *Bokréta – a jugoszláviai magyar műkedvelők almanachja* című monográfia több mint 120 település műkedvelői életéről ad számot, köztük a bácsfeketehgyi amatőrökről is. A szerzők, Farkas Frigyesné és Lichtneckert Margit leírása szerint a feketicsiek „jóban és rosszban mindenkor egyforma lelkesedéssel dolgoztak fajtájuk kultúrájának előbbrevitelén és édes anyanyelvünknek ápolásán. Elsősorban a műkedvelő előadások szolgálták ezt a célt.” A harmincas években olyan meghatározó személyiségek támogatták a helyi színházcsinálókat, mint Ágoston Sándor református püspök, Lángh Zoltán püspöki titkár vagy Takács Ferenc, a falu tanítója. Színre vitték többek között a *Sárga csikót*, a *Falu rosszát*, a *Vörshajút*, a *Piros bugyellárist* és más akkor divatos népszínműveket is. A leírások szerint különösen nagy sikert aratott a falu újratelepítésének 150. évfordulójára készült, 1936-ban bemutatott előadás, melyet Lángh Zoltán írt meg hét képben, és Ágoston Sándorné rendezett.

A máig pezsgő művelődési étellel büszkélkedő település lakói nyolcvan évvel később, 2016-ban a 230 éves jubileum alkalmából szellemiségében hasonló, de mégis rendhagyóan újszerű összműve-

zeti produkciót hoztak létre zenészek, táncosok, amatőr színjátszók és versmondók közreműködésével. Az *Állomások* című összeállítást Hajvert Lódi Andrea állította színpadra.

E több mint nyolcvan éves hagyományt viszi tovább az idén megalakulásának 23. évfordulóját ünneplő Soma Színtársulat is, mely a kezdetektől fogva aktív résztvevője volt az Amatőr Színjátszó Találkozásnak. Az együttes Tóth Harangozó Vera vezetésével alakult meg 1994-ben. Első jelentős sikerüket az 1998-ban Bácskerteszen megrendezett III. VMASZT-on érték el, ahol Tömörkény István *Barlanglakók* című színpadi balladáját mutatták be Merkva Péter rendezésében. A Bambach Róbert-díj mellett, a legszebb színpadi beszédért járó elismerést is elhozták. Az ezt követő években is Merkva karakteres rendezései határozták meg a társulat arculatát. Az egyik oszlopos tagnak, Szukola Bélának a visszaemlékezése alapján Remenyik Zsigmond *Pokoli disznótor* és Illyés Gyula *Tűvé-tevők* című műveinek színpadra állításával a rendező „egy letűnt világ mozzanatait, életképeit, értékeit igyekezett visszavarázsolni a közönség szeme elé.” 2006-ban egy előadás erejéig Ferenci Jenő színművész ült a feketicsi rendezői székbe, majd a posztját egy évvel később Tóth Harangozó Vera vette át. Innentől kezdve a társulat a magyar szerzők művei mellett szovjet (Valentin Katajev: *Tévedések napja*, 2006), horvát (Milan Grgić: *Ébredj fel, Katám!*, 2007) és lengyel (Slawomir Mrozek: *Szerenád*, 2010) drámaírók alkotásaival is szerepelt a Találkozás. A Barlanglakók sötétebb tónusától a könnyedebb műfajok, kabarétréfák és vígjátékok felé fordultak. Mottójuk az évek során „Szórakozni és szórakoztatni!” lett. 2015-ben, két éves szünet után a társulat tagjai Hajvert Ákos rendezésével, Kozsár Zsuzsanna Dekameron-átiratával, a *Hőséggel* tértek vissza Találkozó színpadára, hogy megneveztessenek bennünket.

Oláh Tamás

2017. március 23., csütörtök

Holnap a találkozó színpadán

100 perc színház

Bácsfeketehegy iskolájának népes színjátszó csapata van. Holnap délután ők is bemutatkoznak legújabb előadásukkal, 20 percben. A versenyprogram keretében pedig a nagybecskereki Madách Amatőr Színház előadását láthatjuk. Mi történhet, ha valaki 10 év teljes elszigeteltség után újra beszélgetőpartnerre talál? Ezt tudhatjuk meg 80 percben.

Március 24., péntek, 16.30 óra, színházterem (versenyen kívül)

A bácsfeketehgyi Nikola Đurković Általános Iskola Nevenincs színjátszó csoportja bemutatja: William Shakespeare: *A vihar* (20') regényes színmű

Fordította: Fábri Péter

Rendezte: Pál Ilona

Az előadásról:

Varázslat, vihar, ármány, szerelem, ártatlanság, gonoszság, bűnbánat, megbocsátás. Erről szól Shakespeare utolsó önálló alkotása.

Jócskán meg kellett vágni a szöveget, hogy az általános iskolások előadhassák. Reméljük, a lényegét sikerült megőriznünk. A szöveg jellegén nem változtattunk, de a jelmezekkel igyekeztünk korszerűvé tenni, és hangsúlyozni a mondánivaló időszerűségét.

Március 24., péntek, 19.00 óra, színházterem
A nagybecskereki Madách Amatőr Színház bemutatja:

Éric-Emmanuel Schmitt: *Talányos variációk* (80') dráma

Rendezte: Lilijana Ivanović

Az előadás 12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Az előadásról:

A Nobel-díjas író, Ábel Znorko visszavonultan él egy szigeten az északi sarkkör közelében. Több mint tíz éve senkivel sem találkozott. Egy délután azonban egy újságíró fogad és bejegyzését adja, hogy interjút ad neki. A beszélgetés során igen érdekes dolgok derülnek ki mindkettőjük életéről.

Súgó

2017. március 23., csütörtök

Súgó

Miért színház?

Egy diákzsúri vallomása

Nekem nagyon jó érzés, ha bármivel színpadra léphetek. Legyen az versmondás, táncolás vagy színjátszás. Akármilyen előadás lesz a színházban (legyen akár korhatáros is), én elmegyek. Nagyon szeretek színházi előadásokat nézni, tanulni a színészeketől.

Ezért járok én is színjátszóra, hogy tanuljak, és hogy szórakoztassam az embereket. Amióta színjátszóra járok, és fellépünk, nagyon sok buzdítást kaptam és dicséretet. A szüleim nem annyira örülnek, mikor, ha kell, ha nem, szerepelek, és „feltűnési mániám van”, de nem izgat.

A nagymamám és a szomszédjai sokszor mesélték már, hogy amikor ők fiatalok voltak, mennyiszer mentek színházba, hogy mennyire jól érezték magukat ott, és hogy mennyire sajnálják, hogy mostanság semmi-

2017. március 23., csütörtök

lyen előadás nincs, amire ők szívesen beülnének. Én ilyenkor büszkén felkiáltok (magamban), hogy de jó, hogy engem minden érdekel. A nagymamám el szokta mesélni, hogy mikor ő és a nagypám még friss házások voltak, mennyi helyen és mennyi színházban jártak.

Most, hogy tagja lehetek a diákzsúrinek, alig várom, hogy megnézhessem az ügyesebb, tapasztaltabb színjátszókat, főleg a Soma előadását. Láttam már a végét, és nagyon jó volt, szóval, mi lesz az elején, te jó ég, mikor lépnek már fel???

Kell-e az embernek színházba menni? Persze, anélkül az emberek nem mozdulnának ki otthonról, és nem szórakoznának. Ez a célom nekem is, hogy vonzzam és szórakoztassam az embereket.

Tokics Dóra, 7. b

Szavak

1

Milyenek a szavak?
Csikóságok, mint a kislejzert?
Kockások, mint a skót szoknya?
Pöttyösek, mint a Túró Rudi?
Havasak, mint a téli tájkép?
Pirosak, mint a háztető?
Tollasak, mint a fecske?
Virágosak, mint a rét?
Olvadoznak, mint a sajt a sütőben?
Csillagosak, mint éjszaka az ég?
Betűsek, mint a könyv?

Nem tudom...

2

Karácsonykor átölelnék,
Csingilingi, cseng a csengő!
Újévkor pezsgőt nyitnak,
Sok konfetti száll, csak száll!
Húsvétkor már mást mondanak:
Tojásokat, színeket, ecseteket, jókedvet!

3

A szavak
Sok embernek semmit sem jelentenek.
De nekem a szavak jelentenek mindent!
Mindent!
Varázspálcát,
Tündérgertet,
Meseálmot,
Szép emléket!

Apró költők versei

Versek a szavak varázsáról

Szavak

Egy nap rengeteg szót hallhatsz.

„Szia, jó napot, hogy vagy?...”

A szavak a világban

olyanok, mint a kirakós.

Ha hiányzik egy darab,

semmit sem ér az egész.

Mert a világban, ha nem tudod

a szavakat, akkor

nem tudsz kérni kölcsön radírt,

nem tudsz a boltban kérni kenyeret,

és nem tudsz válaszolni a kérdésre,

ha kérdeznak.

Szavak, szavak.

Ha nem léteznének,

mi sem léteznénk.

Harangozó Sámuel Etele, 5. osztály

Nagy Noémi, 5. osztály

A XXII. Találkozó szakmai zsűrije

Magyar Attila, színművész

Közel a negyvenhéhoz elmondhatom magamról, hogy $\frac{3}{4}$ részében az életemnek színházzal foglalkoztam, hiszen 10 évesen léptem először a mindent jelentő deszkákra.

A gyermekkori színjátszást gyorsan befejeztem, mert 15 évesen (s azóta Őcsi a becenevem, igaz, egyre gyakrabban hangzik el sajnálatomra most már az Őcsi bácsi megszólítás) a Tanyaszínház tagjává váltam. A lassan 40 éves vándorszínház meghatározó része lett életemnek, ami a mai napig tart. 1993-ig mint színész, azóta viszont vezetőjeként vagyok tagja a társulatnak.

Büszke vagyok rá, hogy fenn tudott maradni ez a független színház, mely a mai napon is csak mint „nonprofit szervezet” van nyilvántartva, viszont ennek ellenére fontos eleme a vajdasági magyar kultúréletnek.

39 bemutató, 280 alkotó, 800 lejátszott előadás Vajdaság-szerte, s több százezer néző a gyümölcsre e színháznak.

Emellett az Újvidéki Színház társulatának vagyok állandó tagja 1992 óta.

Több színházi fesztivál jutalmazta már munkámat, emellett Erzsébet-díjban részesültem, 2007-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntettek ki, s 2008-ban a Kisebbségekért Díjat vehettem át a Tanyaszínház nevében Vajdaságból elsőként. Az elismerés jóleső egy művésznek, mert önbizalmat ad, de csak mérföldkövekként szabad kezelni, s továbbhaladni. Fontosabb számomra a szakmai elhivatottság vagy alázat, hogy munkákkal mondani tudjunk valamit a nagyérdemű közönségnek.

A magánéletben boldog családapa vagyok. Falun élek családommal egy gyönyörű kis kertészházban. Hobbim a kertészkedés, barkácsolás. Szóval színház-család-kert, majd újra a színház, s így kerek a világom.

A Vajdaságban létező igen aktív amatőr színjátszást nagyon értékesnek és hasznosnak tartom. Mindenki benne él a „színész”, csak nem mindenkinek alakul úgy az élete, hogy hivatásos színészként élje le. Nem szeretek párhuzamot vonni amatőr és profi színjátszás között. Az alkotási vágy, a kimondani

akarás, a gondolataink megosztása, a játék öröme, a színpadi deszkák sajátos atmoszférája... ez mindkét formában jelen van. „Addig foglalkozz a színésszel, amíg a lelkedben

gyerek tudsz maradni”... ezt a gondolatsort megboldogult Fejes Gyuri bácsi kollégámtól kaptam még suhanc koromban. Az amatőr színjátszás maximálisan tudja tükrözni a pozitív értelemben vett gyermeki odaadást, naivitást és szeretetet. Mint ahogy nincs kis szerep sem, úgy a profi és amatőr színjátszásról is azt vallo, hogy valójában egy van: a SZÍNHÁZ.

Táborosi Margaréta,
rendező-koreográfus

Zenta, Tisza-parti kisváros
Születtem Táborosi Margaréta
Megfelelni vágyó, kitűnő diák
Gimnázium után Újvidék
Szembe és mélyrenézés
Sok kérdés
Színész diploma
A közömbösek a pokolba jutnak
Hű lenni önmagamhoz...
Csakazértis!
Pár év Pest
Rendezés koreografálás
Mindig tanulni
Csöndet
*„Elvágom onnan, ahol bolygok”
Nagyszülőktől szívósság keménység
Örökségem
A hit
Lakodalomban győztes sportolótól öregségtől
meghatódni
Keresni és más terhet vinni
Színházban talán önkifejezés
Érdekel a határon túl
Megrémít a korlát, saját
Igazság keresése
Annak a szintjén élni

*Ady Endre:
A kék tenger partján

2017. március 23., csütörtök

A XXII. Találkozó szakmai zsűrije

Kovács Frigyes, színművész

Valami kommunista állami ünnepre mi néhány kavillói diák ünnepi műsort készítettünk. Én Branko Čopić *Halott proletárok dalát* mondtam, olyan átütő sikerrel, hogy szem nem maradt szárazon a dűledező iskola egyetlen tantermében összegyűlt közönség soraiban.

Ma is hangosan felröhögök, ha eszembe jut. Figyelj: piros festékkel átítatott fehér kendővel felkötve a bal karom, rajta egy légpuska a közönség felé meredő csővel. Betántorgok a színre, térdre rogyok, üveges tekintettel a semmibe bámulva síron túli hangon röcögteni kezdem a verset, de másodpercek múlva már patetikus öblögetéssel üvöltve-bömbölve harsogom, hogy „azok meg ó, de voltak ám, együnkre tíz jutott...” stb., majd a vers végére érve föltápáskodom, s mint ahogy a korabeli metszeteken, szobrokon ábrázolják az éppen hősi halált halót, úgy vágom magam hanyatt az osztályterem olajos padlóján. Hosszú csönd. Fölállok, meghajlok, óriási tetszésnyilvánítás, minden asszony a szemét törölgeti. Utána napokig beszéltek a faluban, hogy milyen jól játszotta magát ez a gyerek, tisztelettel szóltak hozzám a komoly felnőttek és anyám is büszke volt rám.

Tizennégy évesen színjátszókat toboroztam a faluban, nők napjára alkalmi műsor a Vera néni kocsmájában, az

asztalokból összeeszkábált színpadon tréfás jeleneteket adtunk elő. Én voltam a rendező, aki „betanította” a mutatványt. Én tanítottam a nálam 6-8-10 évvel idősebb társaimat a színpadon nevetni, sírni, csókolózni, részegét játszani... és hallgatott rám a 24 éves katonaviselt rátarti parasztlegény is, akit nyilván nem a szent művészet iránti szomja hajtott oda közénk egy-egy keményen végigdolgozott nap után, hanem valamelyik színész-nóm delejezhette meg...

A topolyai gimiben is színjátszókört szerveztem, és a kötelező tananyag biflázását Fischer *A beszéd művészete* című könyvének tanulmányozásával váltottam föl, és egész évben a KVM-re meg az Arany-mikrofonra készültem. A gimiből való végleges eltanácsolástól az Újvidéki Művészeti Akadémia mentett meg. Diplomázás után a kínálózó három munkahely közül a Szabadkai Népszínházat választottam negyed pénzért. Két ízben voltam igazgatója ott a Magyar Társulatnak, és két ízben voltam kénytelen elhagyni Szabadkát, de lélekben most is oda tartozóknak érzem magam, bár színészi és rendezői munkáim magyarországi színházakhoz kötnek, tapasztalataimat pedig Újvidékre, a Művészeti Akadémiára hordom, ott igyekszem átadni a jövő generációnak.

A Magyar Állam díjakkal és kitüntetésekkel tisztelt meg, én pedig igyekszem méltó viselője lenni ezeknek az elismeréseknek mindaddig, amíg utamon kísér, hajszol és űz az a két régi kavillói emlék.

Soma naplórészlet

„Pokoli disznótor c. groteszk színpadi mese bemutatója Feketicsen. Ez egyben a Vajdasági Amatőr Színjátszók szemléjére való selejtező bemutatkozás is volt. Faragó Árpád zsűrielnök értékelte az előadást, többnyire pozitívan. Továbbjutás MUZSLYÁRA. Mindenki a lehető legjobbat adta magából. Az előadás jól sikerült, bár előzőleg csak 1 próba volt komplett fény- és hangeffektusokkal. A törzsfőnököt enyhe szívinfarktus kerülgette Robi „jókedve” miatt. Hogy a tüzes víz segített-e vagy a végtelen türelme, miután netán irántunk érzett szeretete és bizalma... hogy hány kilót fogyott le, azt csak ő tudja...”

(Soma napló részlete, Feketics, 1999.03.06.)

2017. március 23., csütörtök

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXII. Találkozón

Képzőművésznünk, aki a XXII. Találkozó festménydíjait festette: Szent Lilla

1992-ben születtem Topolyán. Középiskolába 2007-ben iratkoztam az újvidéki Bogdan Šuput Formatervezői Szakközépiskolába, képzőművészeti technikus szakra. 2011-ben felvételt nyertem az újvidéki Művészeti Akadémia grafika szakára. 2016-ban diplomáltam alapszakon. Jelenleg a Művészeti Akadémia mesterhallgatója vagyok rajz szakon.

Az egyetem második évében kezdődik a táj periódus. Vajdaság tájait vizionálok; folytatom, kaparom a papírra, vagy tépem le onnan. Nem konkrét helyek ezek, hanem a benyomás, amit a Topolya és Újvidék közötti ingázás alatt szereztem az évek során. Tájélmények... Munkáim kezdetben miniatűrök voltak, csupán néhány centis papírszeletekre dolgoztam. Később terjedtek egyre nagyobb felületekre. A táj motívum számomra, a szabadságot jelenti, végtelen lehetőséget a kínál a kísérletezésre az anyagokkal és különböző technikákkal. Az anyagok egymással való viszonya érdekel leginkább az alkotás folyamán. Munkáim nem tervezem el, hagyom, hogy a belső készítés irányítsa érzelmeim kifejezését.

Felszántott lelkeim tájai ezek.

FONTOSABB KIÁLLÍTÁSOK

2014

- „THE RHYTHM PROJECT” (Mondóka) – Grafikák internacionális csereprogramja művészeti egyetemek között (Belgium, Chicago, Lisszabon, Calgary, Antwerpen, Belgrád, Újvidék, Brüsszel)

- REFRES – Klájó Adrián, Vass Szabolcs és Szent Lilla kiállítása (Ács József tiszteletére), Juhász Erzsébet Városi Könyvtár, Topolya
- 13. Vajdasági Magyar Tudományos Diákköri Konferencia – FA, Rektorátus épület, Újvidék

2015

- Klein House – A Híd folyóirat fiatal szerzőinek, Antalovics Péter és Benedek Miklós verseire készített illusztrációk kiállítása
- 14. Vajdasági Magyar Tudományos Diákköri Konferencia – FÉNY, Műszaki Egyetem, Szabadka

2016

- „LÉLEKTÁJ” – Pesti Emma és Szent Lilla kiállítása LITERA-TÚRA irodalmi rendezvény keretein belül, Kishegyes
- 15. Vajdasági Magyar Tudományos Diákköri Konferencia – HÁLÓ, Rektorátus épület, Újvidék

2017. március 23., csütörtök

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXII. Találkozón

Tördelőnk, arculattervezőnk, aki az idei Találkozó nyomtatványait készítette: Pál Anikó

Amikor 19 múltam és túl voltam egy félbehagyott zenedén és egy befejezett gimnáziumon, még azt hittem, zenész leszek. Azután a szerelem Pestre hívott, ahol a koncertek és kultúra iránti érdeklődésemet egy nyomdai állásnak köszönhetően tudtam finanszírozni. Akkor még 1997-et írtunk, de leginkább kézzel, mert még a drótposta is csak kezdetleges formában volt jelen a számítógépeinken, az internet is csak akkoriban kezdett beforakodni az életünkbe. Azután szép lassan elvarázsolt az ólom-

betűket követő technika a nyomdai előkészítés asztalán. Eleinte csupán a grafikai előkészítés utáni lépéssel ismerkedtem meg, inkább a kézzel fogható végeredmékek kerültem kapcsolatba. Majd a 2000-es évek elején egy unalmas ügyfél nyomására elkészítettem az első névjegykártyát. Azóta hálával gondolok vissza erre a pontra, mert ebből született egy igazi szerelem! Ettől a pillanattól kezdve minden szabadidőmet arra fordítottam, hogy autodidakta módon megtanuljam a számítógépes grafika, tördelés, tördelészerkesztés minden apró trükkjét és mindeközben felfedeztem azt a szabadságot ebben a műfajban is, mint amit a zongorázásban annyira szerettem.

Közben a Szegedi Tudományegyetemen kommunikáció szakos bölcsészként szereztem mesterdiplomát, viszont a tördelésben és számítógépes grafikában rejő ezernyi lehetőség annyira elvarázsolt, hogy semmi pénzért nem tudnám feladni egy munkáért. Azért munkáért, mert amivel most foglalkozom, nem tekintem annak. Ez szerelem, elhivatottság, szabadság, ég és föld, virág és szürke füst, alvás és ébrenlét, Chopin és csend, fekete és fehér, egyszerűen minden, amit nyitott és csukott szemmel is látni akarok.

Immár Bácsfeketehegyén élek csodálatos férjemmel, végre itthon! Főállásban a Magyar Állattenyésztők Lapja tördelészerkesztője vagyok, de emellett számos vajdasági és magyarországi cégnek, egyesületnek készítek megkeresésre arculatot, plakátot, szórólapot, meghívót, bannert, roll upot, névjegyet, cégtáblát és akár egy finom vacsorát is ☺

A bácsfeketehegyi Feketics Művelődési Egyesület rendezvényeinek állandó plakáattervezőjeként örömmel tölt el, hogy az Egyesület szép számú műsorral dicsekedhet.

A lehetőség, hogy a szerkesztőséggel, szervezőkkel dolgozhatok a szemle ideje alatt a szakma és az olvasó igényeihez igazodva, nagyon nagy megtisztetés!

Köszönöm!

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXII. Találkozásának színlapja • Kiadja a Feketics Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Kiss Anita • Munkatársak: Hajvert Lódi Andrea, Nádi Karolina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Szarka Ákos • A rendezvény fotósa: Szarka Zsófia • 2017 márciusa, Bácsfeketehegy

2017. március 23., csütörtök

